

plo, eam sibi culpae agnitione reconciliet? Ita receptus est et Corinthius fide in communionem, quum se obsequentem correptioni praeberisset. Haec etiam forma confitendi in veteri ecclesia fuit, quemadmodum et Cyprianus meminit: "Poenitentiam, inquit, agunt justo tempore; deinde ad exomologesin veniunt, et per manuum impositionem episcopi et cleri, ius communionis accipiunt." Aliam confitendi vel rationem vel formam Scriptura prorsus ignorat: neque nostrum est astringere novis vinculis conscientias, quas in servitutein redigere Christus severissime vetat. Interim quin sistant se pastori oves, quoties sacram Coenam participare volunt, adeo non reclamo, ut maxime velim hoc ubique observari. Nam et qui habent impeditam conscientiam, referre inde possunt singularem fructum: et qui admonendi sunt, monitionibus locum ita praebent, modo semper absit tyrannis et superstitio.

In tribus illis confessionis generibus *potestas clavium* locum habet, vel quum solenni recognitione vitiorum veniam deprecatur tota ecclesia: vel quum privatus, qui aliquo notabili delicto commune offendiculum peperit, poenitentiam suam testatur: vel quum is qui ob conscientiae inquietudinem ope ministri indiget, suam illi infirmitatem aperit. Tollendae vero offensionis diversa est ratio: quia etsi tunc quoque conscientiae paci consulitur, praecipuus tamen finis est, ut sublato odio inter se uniantur animi vinculo pacis. Sed fructus ille quem dixi minime spernendus est, quo libentius confiteamur peccata nostra. Quum enim tota ecclesia velut coram Dei tribunali astat, ream se confitetur, unum refugium habet in Dei misericordia: non vulgare aut leve solatium est habere illio praesentem Christi legatum, reconciliationis mandato praeditum, a quo denuntiari sibi absolutionem audiat. Hic utilitas clavium merito commendatur, quum rite, quo ordine, et qua religione decet, ista peragitur legatio. Similiter quum is, qui se ab ecclesia quodammodo alienaverat, restituitur in fraternam unitatem accepta venia, quantum beneficium est, quod sibi ab iis ignosci intelligit, quibus dixit Christus: "Quibuscumque remiseritis peccata in terris, remissa in coelo erunt?" Nec minoris efficaciae aut fructus est privata absolutio, ubi ab iis petitur, qui singulari remedio ad infirmitatem suam sublevandam opus habent. Accidit enim non raro, ut qui generales promissiones audit, quae ad totam fideliū congregationem destinantur, maneat nihilominus in aliqua dubitatione, ac velut remissione nondum impetrata, inquietum adhuc animum habeat. Idem si pastori suo secretum animi vulnus aperuerit, atque illam Evangelii vocem peculiariter ad se directam audierit: "Remittuntur tibi peccata tua, confide:" animum confirmabit ad securitatem, illaque qua prius aestuabat trepitatione liberabitur. At vero quum de clavibus agitur, semper cavendum est ne facultatem aliquam somnietur ab Evangelii praedicatione separatam. Alio iterum loco plenius haec res explicanda erit, ubi de ecclesiae regimine agetur: atque illic videbimus verbo alligatum esse quicquid iuris ad ligandum vel solvendum Christus ecclesiae suae contulit. Hoc tamen in ministerio clavium maxime verum est, cuius tota vis in eo posita est, ut Evangelii gratia, per eos quos Dominus ordinavit, fideliū animis publice ac privatim obsignetur: quod fieri, nisi sola praedicatione, nequit.

Quid Romanenses Theologi? Statuunt ut omnes utriusque sexus, statim atque ad discretionis annos pervenerint, semel ad minimum quotannis confiteantur omnia sua peccata proprio sacerdoti: nec peccatum dimitti nisi confitendi votum firmiter conceptum fuerit: quod votum nisi oblata facultate persolutum fuerit, jam nullum patere paradisi ingressum.

Sacerd
ac lige
De ha
unicam
scienti
esse, i
effrena
tem.
tatem
dotinie
exerce
et solv
quia D
alii p
Sed di
rare qu
confess
quum
Demun
objici
terea r
respons
Christi
tentiam
postula
quae il
penes
excomm
ginosas
sint pra
thesaur
Ad s
quave
loco di
enumer
votum
gressur
vero nu
David,
nem, ta
munda
caput n
mirum
multae
heret h
sed e p
sum et
puteo, c
peccato
merum
Hac
qui aliq
peccata